

บทที่ 4

บทสรุป

การแปลวรรณกรรมรวมเรื่องสั้น 10 เรื่อง ของโจเซฟ เคสเซล นี้ผู้แปลได้ใช้หลักทฤษฎีการแปลแบบยึดความหมาย (Théorie interprétative de la traduction) ของสถาบันชั้นสูงด้านการแปลและการล่ามแห่งกรุงปารีส (l'Ecole Supérieure d'Interprètes et de Traducteurs) หรือ สถาบัน E.S.I.T. ในระดับความเข้าใจผู้แปลได้ศึกษาค้นคว้าลักษณะเฉพาะของต้นฉบับ คือ ลักษณะของความเป็นเรื่องสั้นและลักษณะต่างแดนหรือแปลกถิ่น การวิเคราะห์ศาสตร์เรื่องเล่าเพื่อให้เข้าใจสิ่งที่ผู้เล่าต้องการสื่อความหมายซึ่งจะมีประโยชน์ในการทำความเข้าใจต้นฉบับและสร้างงานแปลที่มีคุณภาพ รวมไปถึงศึกษาลักษณะการเขียนบทพรรณนาซึ่งถือเป็นลักษณะเด่นของต้นฉบับรวมเรื่องสั้นชุดนี้

ในประเด็นเรื่องความรู้เสริมนั้นเนื่องจากต้นฉบับเป็นเรื่องสั้นจำนวนถึง 10 เรื่องซึ่งแต่ละเรื่องมีฉากที่หลากหลาย บริบทของเรื่องมีความแตกต่างกันมากทั้งในแง่ของภูมิประเทศและเวลา ผู้แปลจึงจำเป็นต้องศึกษาข้อมูลเชิงภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ค้นคว้าความรู้เสริมในแต่ละบริบทของเรื่องทั้งในแนวตำนานหรือฉากร่วมสมัยเพื่อจะได้เข้าใจความคิดของผู้แต่งและเข้าใจเนื้อเรื่องได้อย่างชัดเจนและถูกต้องที่สุด นอกจากนี้ยังต้องศึกษาศัพท์เฉพาะในแต่ละเรื่องเพื่อให้เข้าใจเนื้อเรื่องได้อย่างถ่องแท้

ในระดับการถ่ายทอดต้นฉบับสู่บทแปล ผู้แปลได้วิเคราะห์ประเด็นเรื่องสี่ส้นแห่งท้องถิ่นและสี่ส้นแห่งประวัติศาสตร์ โวหารภาพพจน์ที่ผู้แต่งต้องการสื่อ การเสียดสีในบริบทต่างๆ กัน การถ่ายทอดคำอุทานในรูปแบบต่างๆ เพื่อให้บทแปลสื่อความหมายได้อย่างครบถ้วนทั้งด้านเนื้อหา อารมณ์และผลกระทบที่มีต่อผู้อ่าน

ผู้แปลหวังเป็นอย่างยิ่งว่าวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้สนใจงานเขียนของโจเซฟ เคสเซลหรือใช้เป็นแนวทางในการแปลงานวรรณกรรมอื่นๆ ต่อไป